

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Alenou Hockou ve věci

žalobce: V. S., narozený X, státní příslušnost X, toho času v Zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty, Vyšní Lhoty 234, 739 51 Vyšní Lhoty, *zastoupený:* JUDr. Ing. Jakub Backa, advokát, se sídlem Hládkov 701/4, 160 00 Praha 6,

proti

žalovanému: Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky, se sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7,

v řízení o nedatované žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22.10.2020 č.j. OAM-118/LE-BA02-VL11-PS-2020,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce advokátu JUDr. Ing. Jakubu Backovi se přiznává odměna ve výši 8 228 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Plzni ve lhůtě do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku na účet č. 9504399001/5500, VS: 12720, vedený u Raiffeisenbank a.s.

Odůvodnění:

1. **Nedatovanou žalobou** neobsahující žádný žalobní bod předanou k poštovní přepravě dne 10.11.2020 a soudu doručenou dne 11.11.2020 a doplněnou k výzvě soudu dne 7.12.2020 se žalobce domáhal přezkoumání napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 22.10.2020 č.j. OAM-118/LE-BA02-VL11-PS-2020, kterým bylo rozhodnuto tak, že žalobce je podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen **zákon o azylu**), zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců (dále jen **ZZC**) a doba zajištění byla stanovena podle § 46a odst. 5 téhož zákona do 8.2.2021.
2. Součástí žaloby učinil žalobce i žádost o ustanovení zástupce, čemuž bylo vyhověno pravomocným usnesením ze dne 11.11.2020 č.j. 17 A 93/2020-17, jímž zdejší soud ustanovil žalobci zástupcem shora uvedeného advokáta JUDr. Ing. Jakuba Backu.
3. **V podané žalobě** žalobce předně namítal, že žalovaný nesprávně a nedostatečně posoudil možnost uložení zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu, protože předmětné vyhodnocení o použitelnosti zvláštních opatření zakotvených v § 47 zákona o azylu bylo zcela nedostatečné, zavádějící a zjevně nesprávné. Současně odkázal na článek 15 preambule Směrnice Evropského Parlamentu a Rady č. 2013/33/EU (dále jen **Směrnice EU**), z něhož dovodil princip primárního využití zvláštních opatření zakotvené v § 46a odst. 1 zákona o azylu. Z logiky věci tak důvody umožňující zajištění jako takové v naprosté většině případů nejsou totožné s důvody znemožňující využití zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu a žalovaný byl povinen se při vysvětlení svého přesvědčení o údajné nemožnosti jejich využití vypořádat se všemi klíčovými prvky žalobcovy pobytové historie. Žalobce poukázal na to, že žalovaný této své povinnosti nedostál a nijak se nezabýval specifickými okolnostmi žalobcova případu, což mělo za následek nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Žalovaný nesprávně vůbec nezhodnotil to, že žalobce prokázal, že má o pobyt na území České republiky (dále jen **ČR**) vážný zájem a jeho cílem je svůj pobyt si co nejdelším způsobem prodloužit – což řešil nepřijatelným způsobem – setrváním zde navzdory rozhodnutí o správním vyhoštění. Ostatně v tomto ohledu žalovaný správně dospěl k názoru, že se žalobce svojí žádostí o mezinárodní ochranu rozhodl svůj pobyt na území ČR prodloužit, respektive se vyhnout vyhoštění. Žalobce však poukázal na to, že v jeho případě neexistuje žádný důvod domnívat se, že by zvláštní opatření dle § 47 zákona o azylu nerespektoval, zvláště s ohledem na to, že tato opatření jsou nastavena velmi velkoryse a k jejich splnění především v případě setrvání v pobytovém středisku není třeba disponovat ani žádným sociálním a finančním zázemím. Žalobce také zdůraznil, že jej nelze považovat za osobu, která by ČR pouze využila pro tranzit do jiných zemí Evropské unie (dále jen **EU**), a ačkoliv svoji pobytovou situaci řešila nešťastně, je pravděpodobné, že její snaha o setrvání zde je zcela upřímná. Taktéž zdůraznil, že v jeho případě je pevně spjat s územím ČR, a není u něho rovněž žádný rozumný důvod domnívat se, že by snad mohl vycestovat z území ČR na území jiného členského státu (srovnej ustanovení § 123b odst. 4 zákona o pobytu cizinců *in fine*, podle něž *policie zvláštní opatření za účelem vycestování neuloží, jde-li ... o cizince, u něž je zjevné, že má v úmyslu neoprávněně vstoupit na území jiného smluvního státu*). Naproti tomu žalobce byl připraven prodloužit si zde svůj legální pobyt, jak učinil právě podáním své žádosti o mezinárodní ochranu. Rozhodně neměl v úmyslu s žalovaným nespolupracovat a zkrátit si tak svůj pobyt např. zastavením azylového řízení pro nekontaktnost nebo pro nedostatečné poskytnutí součinnosti. Žalovaný tak měl dospět ke zcela nesprávným závěrům o spolehlivosti žalobce a s tím související možnosti uložení zvláštních opatření,

Shodu s prvopisem potvrzuje J. P.

přičemž se soustředil fakticky pouze na účelovost jeho žádosti o mezinárodní ochranu a nedostatečným způsobem zhodnotil žalobcovu zjevnou motivaci spolupracovat s žalovaným v rámci řízení o udělení mezinárodní ochrany, což mělo za následek nezákonnost napadeného rozhodnutí. Závěrem žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a současně požadoval náhradu nákladů řízení. *(K žalobě byla připojena kopie napadeného rozhodnutí, potvrzení o osobních, majetkových a výdělkových poměrech a usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 6.11.2020 č.j. 41 A 65/2020-18.)*

4. **Napadeným rozhodnutím žalovaného ze dne 22.10.2020 č.j. OAM-118/LE-BA02-VL11-PS-2020** bylo rozhodnuto tak, že žalobce je ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu zajištěn v ZZC a ve smyslu § 46a odst. 5 téhož zákona byla doba trvání zajištění stanovena do 8.2.2021. Z odůvodnění uvedeného rozhodnutí vyplývá, že žalobce dne 21.10.2020 podal žádost o udělení mezinárodní ochrany na území ČR, když předtím byl rozhodnutím správního orgánu Policie ČR, Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen **OPKPE**), ze dne 18.10.2020 č.j. KRPB-197795-12/ČJ-2020-060022-SVZ zajištěn podle § 124 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR a o změně některých zákonů (dále jen **zákon o pobytu cizinců**), a umístěn do ZZC Balková za účelem realizace správního vyhoštění. Důvodem zajištění byla skutečnost, že dne 16.10.2020 při pobytové kontrole žalobce předložil výjezdní příkaz s dobou platnosti do 20.9.2020. Lustrací bylo dále zjištěno, že se nachází v evidenci nežádoucích osob s platností od 21.8.2020 do 21.9.2020 (pozn. soudu – správně do 21.9.2021, nikoliv jak uvedl žalovaný). Z výše uvedeného vyplynulo, že žalobce pobýval na území ČR bez platného cestovního dokladu a oprávnění k pobytu, proto byl zadržen, zajištěn a umístěn do ZZC za účelem realizace správního vyhoštění. V protokolu dne 18.10.2020 žalobce mimo jiné uvedl, že do ČR přicestoval dne 31.1.2020 přes Maďarsko autobusem jako turista a cestovní pas ztratil někdy v srpnu roku 2020. Z území ČR nevycestoval v době stanovené k vycestování v rozhodnutí a správním vyhoštění, neboť neměl doklad. Pokračoval, že asi po týdně, kdy dostal vyhoštění, byl na konzulátu v Brně. Tam mu řekli, že až mu vystaví náhradní doklad, tak mu zavolají. Avšak dle jeho slov ztratil telefon. Objasnil, že na policii, kde mu bylo vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění, nepřišel, protože nevěděl, co má říct. Také uvedl, že na X jet nechce. Dále sdělil, že na území ČR a ani jinde v EU nemá žádné rodinné vazby nebo závazky. Na X má rodiče, dva bratry a dvě sestry, se kterými je v kontaktu. Závěrem uvedl, že mu ve vycestování nebrání žádná překážka a nehrozí mu tam žádné nebezpečí. Dále bylo uvedeno, že žalovaný posoudil všechny skutečnosti týkající se žalobce a jeho dosavadního pobytu na území ČR, relevantní ve smyslu § 46a zákona o azylu, a ke zjištění, zda je v jeho případě nutné ponechat jej i během probíhajícího správního řízení ve věci jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany a současně uvedl, že žalobce není v ČR nikde hlášen k pobytu; neprokázal se při kontrole cizinecké policie žádným dokladem totožnosti a přitom si musel být velmi dobře vědom skutečností, že maří výkon správního rozhodnutí a pobývá na území ČR neoprávněně; neuvedl žádné objektivní překážky jeho vycestování do vlasti, naopak sdělil, že mu ve vycestování do jeho země státní příslušnosti nic nebrání. Zároveň uvedl, že na území ČR nemá žádné rodinné vazby, naopak ve vlasti má rodinné příslušníky

a má se kam vrátit; o udělení mezinárodní ochrany požádal až po zadržení Policií ČR, zajištění za účelem realizace vyhoštění a umístění do ZZC Balková. Z výše uvedených důvodů shledal žalovaný jednání žalobce jako účelové. S ohledem na všechny výše uvedené argumenty dospěl žalovaný k závěru, že z jednání žalobce je zřejmé, že v jeho případě existuje nebezpečí, že se bude vyhýbat své povinnosti z území ČR vycestovat, bude mařit výkon rozhodnutí o vyhoštění, a podání žádosti o mezinárodní ochranu bylo v jeho případě zapříčiněno pouze snahou vyhnout se vyhoštění. Z výše uvedených důvodů žalovaný dospěl i k názoru, že v případě žalobce nepřipadá v úvahu uložení zvláštních opatření dle § 47 zákona o azylu. O neúčinnosti zvláštního opatření v daném případě dle žalovaného svědčilo nejen žalobcovo vědomé nerespektování právního řádu ČR i jemu uložených povinností, ale také jeho zcela účelové jednání, když se udělení mezinárodní ochrany začal domáhat teprve po svém zajištění, kdy se jeho vyhoštění stalo reálným. Žalobce rovněž nebyl shledán osobou vyloučenou z aplikace ustanovení § 46a odst. 1 zákona o azylu, neboť v jeho případě na základě jeho vyjádření v rámci správního řízení o zajištění dle zákona o pobytu cizinců, vyhoštění a jeho žádosti o mezinárodní ochranu nebylo možné konstatovat, že by byl zranitelnou osobou ve smyslu ustanovení § 2 odst. 1 písm. i) zákona o azylu. Žalovaný se dále v souladu s § 46a odst. 5 zákona o azylu zabýval maximální délkou doby zajištění žalobce, přičemž dospěl k názoru, že za dané situace, i s přihlédnutím k možnému soudnímu řízení, bude přiměřená lhůta v délce trvání 110 dní s možným prodloužením až na 120 dní. Na základě výše uvedeného rozhodl žalovaný tak, jak je uvedeno v aktuálně žalobou napadeném rozhodnutí.

5. **Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě dne 15.12.2020** mimo jiné uvedl, že s podanou žalobou nesouhlasí, neboť má za to, že se v žalobě namítaných porušení při rozhodování věci nedopustil. Z napadeného rozhodnutí měl za jasně seznatelné, z jakých podkladů vycházel, jakým způsobem je hodnotil a k jakým závěrům jej tyto úvahy vedly. Ve svém rozhodnutí popsal skutkový stav a též zdůvodnil, z jakých důvodů dospěl k domněnce, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu pouze účelově s cílem oddálit hrozící správní vyhoštění ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Důvodem zajištění žalobce byla skutečnost, že 16.10.2020 při pobytové kontrole předložil výjezdní příkaz s dobou platnosti do 20.9.2020. Lustrací bylo dále zjištěno, že se žalobce nachází v evidenci nežádoucích osob s platností od 21.8.2020 do 21.9.2021. Pro řízení o žalobě žalovaný odkázal na shromážděný spisový materiál, který dokládá veškerá zjištění uvedená v odůvodnění napadeného správního rozhodnutí. Z postupu žalobce bylo zároveň dle žalovaného zřejmé, že by jeho propuštěním ze zajištění byl ohrožen průběh správního řízení ve věci mezinárodní ochrany, a nelze v jeho případě rozumně předpokládat, že by náhle své jednání změnil a respektoval by zvláštní opatření dle zákona o azylu. Ze všech těchto důvodů by uplatnění zvláštního opatření dle § 47 zákona o azylu nebylo dle názoru žalovaného účinné. Dále žalovaný vyjádřil, že postupoval v souladu s právními předpisy a závěrem navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou v plném rozsahu zamítl.
6. **Ze zaslaného správního spisu vedeného žalovaným v této věci** vyplývá, že skutečnosti uvedené v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí ze dne 22.10.2020 i ve vyjádření žalovaného ze dne 15.12.2020 odpovídají obsahu spisu. Podle protokolu o předání rozhodnutí bylo napadené rozhodnutí ze dne 22.10.2020 žalobci předáno dne 22.10.2020.

7. Dle § 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s.ř.s.), soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy (dále jen **správní orgán**). Dle § 78 odst. 7 s.ř.s. soud zamítne žalobu, není-li důvodná. Při přezkoumání napadeného rozhodnutí je soud povinen přezkoumat napadený výrok v mezích žalobních bodů uvedených v žalobě (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.). Dle § 31 odst. 2, 3 s.ř.s. ve věcech mezinárodní ochrany rozhoduje specializovaný samosoudce, který má práva a povinnosti předsedy senátu.
8. Podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu „Ministerstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se brozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve“.
9. Dle § 47 odst. 1 zákona o azylu „Zvláštním opatřením se rozumí rozhodnutím ministerstva uložená povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany a) zdržovat se v pobytovém středisku určeném ministerstvem, nebo b) osobně se hlásit ministerstvu v době ministerstvem stanovené.“
10. Podle § 47 odst. 2 zákona o azylu „Ministerstvo může rozhodnout o uložení zvláštního opatření žadateli o udělení mezinárodní ochrany, jestliže nastanou důvody podle § 46a odst. 1 nebo § 73 odst. 3, ale je důvodné se domnívat, že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení účasti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v řízení ve věci mezinárodní ochrany“.
11. Podanou žalobou se žalobce domáhal z důvodů v ní uvedených zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 22.10.2020, avšak soud ji neshledal důvodnou s ohledem na níže uvedené. O věci soud rozhodl bez nařízení ústního jednání, neboť účastníci řízení neuvedli, že žádají ústní jednání k projednání věci a soud jeho nařízení neshledal nezbytným (§ 46a odst. 8 zákona o azylu věta předposlední před středníkem).
12. Žalobní námitky žalobce se vztahovaly k tomu, zda nebylo možné přistoupit k uložení zvláštních opatření. Soud při posuzování žalobních námitek vycházel ze skutečnosti, že ustanovení § 47 zákona o azylu bylo do tohoto právního předpisu vtěleno na základě novelizace zákonem č. 314/2015 Sb. Důvodová zpráva k zákonu č. 314/2015 Sb. k němu uvádí: „Jelikož je nutné na základě přepracované přijímací směrnice před individuálním posouzením nutnosti zajištění konkrétního žadatele o udělení mezinárodní ochrany rovněž posuzovat možnost uložení tzv. alternativy k zajištění, jsou do tohoto zákona nově upravena tzv. zvláštní opatření. Jedná se buď o povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany zdržovat se v příslušném pobytovém středisku určeném ministerstvem, nebo o povinnost hlášení se ministerstvu v intervalech určených ministerstvem, není-li žadatel ubytován v pobytovém středisku (podobnou alternativu zná i zákon o pobytu cizinců). [...] Cílem zvláštního opatření je zajištění součinnosti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v rámci řízení ve věci mezinárodní ochrany, a to uplatněním mírnější formy, než je zajištění. [...]“. Podle bodů 15 a

20 preambule Směrnice EU má být zajištění výjimečným, krajním prostředkem, uplatňovaným pouze poté, co byla posouzena možnost uložení alternativních opatření. Na to navazuje čl. 8 uvedené směrnice, který v odst. 2 stanoví, že „*v případě nutnosti a na základě individuálního posouzení každého případu mohou členské státy zajistit žadatele, nelze-li účinně uplatnit jiná, mírnější donucovací opatření*“, a v odst. 3 pak mezi případy, ve kterých je možné žadatele zajistit, řadí situaci žadatele zajištěného v rámci řízení o navrácení za účelem přípravy navrácení nebo vyhoštění, „*mohou-li členské státy na základě objektivních kritérií, včetně skutečnosti, že daný žadatel již měl možnost přístupu k azylovému řízení, řádně doložit, že existují oprávněné důvody se domnívat, že žadatel činí žádost o mezinárodní ochranu pouze proto, aby pozdržel nebo zmařil výkon rozhodnutí o navrácení*“. Tomu odpovídá znění § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Posledně zmíněné ustanovení zákona o azylu i § 47 téhož je proto třeba vykládat eurokonformně.

13. Soud přezkoumal odůvodnění napadeného rozhodnutí v části, která se vztahovala k neúčinnosti zvláštních opatření (str. 3-4), a neshledal, že by žalovaný pochybil, neboť vycházel z okolností, které ve svém souhrnu svědčily pro závěr o neúčinnosti zvláštních opatření, a to zejména vědomé nerespektování právního řádu ČR žalobcem i jemu uložených povinností, ale také jeho zcela účelové jednání, když se udělení mezinárodní ochrany začal domáhat teprve po svém zajištění, kdy se jeho vyhoštění stalo reálným.
14. Z důvodů podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalovaný usoudil, že žádost žalobce byla podána pouze s cílem vyhnout se vyhoštění a dosáhnout propuštění ze zajištění. Žalovaný poukázal na skutečnost, že z postupu žalobce v průběhu správního řízení nelze rozumně předpokládat, že by náhle své jednání změnil a respektoval zvláštní opatření dle zákona o azylu, které by mu správní orgán uložil a zároveň žalovaný odkázal na rozsudek NSS sp. zn. 1 Azs 349/2016. Současně uvedl, že žalobce mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany již dříve, když i dle svého vlastního prohlášení přicestoval na území EU, konkrétně do Maďarska, a do ČR později dne 31.1.2020. Je evidentní, že se mohl volně pohybovat a mohl se tedy v ČR dostavit buď na příslušný orgán Policie ČR či přímo do přijímacího střediska a podat žádost o udělení mezinárodní ochrany. Možnost podat žádost o udělení mezinárodní ochrany žalobce nesporně měl a svou žádost však podal až tehdy, když byl Policií ČR zajištěn za účelem realizace vyhoštění a jeho jednání je tedy naprosto účelové. Rovněž nelze odhlédnout od skutečnosti, že žalobce pobýval na území ČR v rozporu s již uloženým správním vyhoštěním, kdy neučinil žádné kroky k tomu, aby ve lhůtě k tomu stanovené vycestoval z území ČR, a místo toho si vědomě a svobodně zvolil nelegálně setrvat na území ČR a nerespektoval tak jemu na základě zákona uložené povinnosti. Je proto zcela zřejmé, že v jeho případě nelze uložení zvláštního opatření považovat za účinné a nelze se tedy domnívat, že by žalobce náhle své jednání změnil a respektoval by zvláštní opatření dle zákona o azylu.
15. Žalovaný správní orgán tudíž posoudil individuálně poměry žalobce a neshledal mírnější donucovací opatření účinnými, přičemž jeho závěry mají oporu ve správním spise a zjištěném skutkovém stavu. V případě žalobce se jednalo o závažné okolnosti a nebylo zjištěno nic, co by správní orgán či soud mohlo vést k případnému upuštění od zajištění v ZZC. Nelze přisvědčit ani tvrzení žalobce, že na území ČR chce setrvat, a proto není důvod domnívat se, že by opustil území ČR a znemožnil tak řízení o jeho žádosti o azyl, neboť to může zmařit např. tím, že nebude komunikovat se správními orgány či se bude na území ČR ukrývat.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. P.

16. Příslušná Směrnice EU ani zákon o azylu nikde nestanoví, čím mají příslušné orgány zdůvodňovat neúčinnost zvláštních opatření a důvodnost zajištění. K závěru o naplnění podmínek pro zajištění dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu vedly žalovaného veškeré okolnosti uvedené na str. 2-4 napadeného rozhodnutí. Podle Směrnice EU je třeba nejprve posoudit možnost uložení alternativních opatření a až poté je možné žadatele zajistit, což žalovaný učinil. Částečné překrývání důvodů, pro něž byla shledána účelovost žádosti, a důvodů neúčinnosti zvláštních opatření bylo podpořeno i NSS, který shledal, že klíčovou otázkou je, zda argumentace v neprospěch alternativ zajištění může sama o sobě obstát, zda je konzistentní a individualizovaná (srov. rozsudek NSS ze dne 26.7.2017 č.j. 8 Azs 114/2017-35, bod 17 a násl.). V nyní projednávané věci žalovaný shromáždil dostatek informací o žalobcově pobytové historii na území ČR, kdy žalobce porušoval režim pobytu cizinců na území ČR a povinnosti s takovým pobytem související. Skutková zjištění byla dostačující pro závěr, že mírnější opatření nebudou účinná. Žalovaný správní orgán hodnotil žalobcovu pobytovou historii jako celek a zohlednil veškeré relevantní a závažné okolnosti z jejího průběhu.
17. Zdejší soud zároveň odkazuje na rozsudek NSS ze dne 10.10.2016 č.j. 7 Azs 185/2016-23, který uvádí, že: „*Volba mírnějších opatření než je zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany, mezi něž lze řadit zmíněné zvláštní opatření, je vázána na předpoklad, že žadatel bude se státními orgány spolupracovat při realizaci tohoto opatření a že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení jeho účasti v řízení ve věci mezinárodní ochrany. Pokud zde existují skutečnosti nasvědčující tomu, že by žadatel správní řízení mařil, nelze přistoupit ke zvláštnímu opatření.*“
18. Lze uzavřít, že žalovaný se s možností uložení zvláštních opatření žalobci vypořádal v mezích zákona dostatečně a jeho úvahy netrpěly žádnými zavádějícími závěry či zjevnými nesprávnostmi. Napadené rozhodnutí respektovalo všechny individuální okolnosti případu, které byly žalovanému známy, včetně pobytové historie žalobce na území ČR a EU, a jeho odůvodnění bylo dostatečné a přezkoumatelné.
19. Vzhledem ke všem zjištěným skutečnostem soudu nezbylo, než žalobu zamítnout jako nedůvodnou ve smyslu § 78 odst. 7 s.ř.s., dle něhož soud zamítne žalobu, není-li důvodná (**výrok I. rozsudku**), jelikož žádný z uplatněných žalobních bodů nebyl shledán důvodným.
20. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána (**výrok II. rozsudku**).
21. Žalobci byl pro řízení o žalobě ustanoven zástupcem advokát JUDr. Ing. Jakub Backa a v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 10 s.ř.s). Ustanovenému zástupci byla proto přiznána odměna za zastupování v souladu s jím uvedenou specifikací požadovaných nákladů ze dne 7.12.2020, která je tvořena *dvěma* úkony právní služby á 3 100 Kč (*převzetí a příprava zastoupení, doplnění žaloby*) a *dvěma* paušálními částkami á 300 Kč dle § 9 odst. 4 písm. d), § 7 bod 5, § 11 odst. 1 písm. b), § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., *advokátní tarif*. Zástupce je plátcem daně z přidané hodnoty, kterou je advokát povinen z odměny za zastupování a z náhrad odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., *o dani z přidané hodnoty* (§ 57 odst. 2 s.ř.s) a to ve výši 1 428 Kč.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. P.

Celková výše odměny v tomto řízení tedy činí **8 228 Kč** a tato částka bude vyplacena jmenovanému advokátovi z účtu zdejšího soudu ve lhůtě do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku, kterou soud považuje za přiměřenou, na bankovní účet vedený u Raiffeisenbank a.s. pod č. 9504399001/5500 pod VS: 12720 (**výrok III. rozsudku**).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s. ř. s.).

Plzeň 22. prosince 2020

JUDr. Alena Hocká v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje J. P.